

Veselin Vukotić
www.vukotic.net

Kako pobjediti poraz?

*„Ako možeš da zadobiješ pobjedu i poslije poraza
A da te dvije varke podjednako primiš...”
(Kipling)*

Sa koliko tuge smo primili poraz u osmini finala vaterpolo turnira u Rimu! Očekivanja, svjesno ili nesvjesno, bila su ogromna i čak nam nije bila dovoljna medalja, već samo prvo mjesto. I sam trener Porobić, svjestan pritiska koji se stvara pred put u Rim je kroz šalu rekao: „Možda i ne treba da igramo, samo da pođemo direktno u finale i uzmemo zlato!”. Po prvi put toliki broj navijača je krenuo uz jedan tim iz Crne Gore u „pohod na vječnost – zlato Rima“. Bio sam jedan od njih koji je (ne)svjesno očekivao osvajanje zlata, ali i koji je uz desetine navijača nijemo sjedio na tribinama 10-15 minuta nakon završetka utakmice sa Njemačkom. Niko nije vjerovao da je to stvarnost! Neki su čak pitali: „Može li se ovo poništiti?”. Bili su tu i prijatelji, roditelji, djevojke, supruge naših vaterpolista. Bili su tu i Mlađan i Srđan, dječica našeg kapitena Janovića, koji su bili prosto začuđeni šta se to dešava sa odraslima oko njih! Kao da su se pitali: „Zar je moguće da odrasli mogu da plaču?!“. Ipak, u nemuštoj atmosferi odzvonio je glas mlađeg Srđana: „Hoću sladoled!“... Dječacima se jeo sladoled...

Istina, nama starijima je umjesto sladoleda trebala hladna voda da nas probudi i vrati u neočekivanu realnost!

Bio je to emotivni prasak tuge ravan onom emotivnom prasku veselja i sreće nakon Malage!

A kako je bilo igračima! Njima je najteže! Prosto sam imao utisak da žele da nestanu sa bazena. Kako je tek bilo treneru Porobiću!?! Koliko su svi oni uložili sebe u ta naša navijačka očekivanja, koliko stotina i hiljada puta su preplivali bazen u pripremama za Rim... Istina, imao sam utisak da je i treneru i igračima u tom momentu bilo teže zbog navijača, nego zbog njih samih. Među stotinak navijača iz hotela gde sam i ja bio (dvaput toliko ih je bilo u drugim hotelima) nema razgovora. Razgovara se pogledima iz zamliječenih očiju!

Propast svijeta ili nemila životna epizoda?

Život teče dalje. To svi znamo, a mnogi od nas nijemih navijača na tribinama to znaju i iz svoje sportske i životne karijere.

Kako pobijediti poraz?

Kako iz poraza izvući pouke da se sljedeći put pobijedi? Ako je u svakom porazu klica pobjede, kako da tu klicu pobjede pronađemo u porazu u Rimu i pretvorimo je u veliku pobjedu već iduće godine u Zagrebu?

Da li su ovakve utakmice i ovakav poraz možda prilika da mijenjamo svoj mentalitet, svoju psihofilozofiju shvatanja života, ne samo sporta? Da mijenjamo mentalitet većine naših ljudi tako da znaju da **PODNEŠU** uspjeh, ali i da **POBIJEDE** poraz? Ljudi koji nisu navikli na velike uspjehe, teško da mogu da podnesu velike poraze! Važi i obrnuto: nacija koja može da podnese velike poraze brzo postiže i velike uspjehe! Globalno tržište i globalna konkurencija u svim oblastima, ne samo sportu, već i u biznisu, nauci, administraciji,... traži upravo ovaj mentalitet! Znam da ovo pitanje o mentalitetu ne postoji u zagonetnom upitniku Evropske unije – ali je ono sa aspekta svrsishodnosti članstva Crne Gore u EU važnije od 99% pitanja koja su u njemu.

Šta je ta moguća klica pobjede u porazu u Rimu?

Zar nije stvorena sjajna atmosfera oko vaterpola! Oko 300 ljudi su bili u Rimu kao navijači! Naravno, da smo bili u finalu, ne samo tribine, već i lože bi bile pune uključujući i one kojih sada nema nigdje! No, bez obzira na logiku da tamo treba biti “kad se uzimaju medalje” stotine navijača sa tribina su i poslije poraza od Njemaca skandirali “Šampioni! Šampioni!”. Na utakmici protiv Kine opet svi navijači koji su došli u Rim bili su na tribinama i uz čuđenje i divljenje domaćina po goropeku dali podršku vaterpolistima, ali i sebi! Da ne govorim o utakmici protiv Australije, kada je, siguran sam, publika vratila naše u realnost – rezultat 7:4 je za 5 min. pretvoren u 8:7! Igrači su pokazali da nijesu preko noći zaboravili da igraju, a publika da je i dalje svim srcem uz njih! Kako smo svi bili srećni poslije te utakmice!!! Da li taj mali primjer publike iz Rima (svakako ima i drugih primjera, npr.rukometašice u Pljevljima), može biti primjer i za druge oblasti: podržati ljude kada gube – pomoći i sebi i njima. Razvijati vjeru da se samo uz poraze može ići u pobjede! Mi u Crnoj Gori moramo naučiti da bez **POKUŠAJA** nema rezultata, a da se iz prvog pokušaja ne može dobiti taj savršen rezultat koji želimo. **AJNŠTAJN** je rekao da on nije slavan što je pronašao rješenje problema relativnosti, već zato što je nekoliko hiljada puta pokazao kako se taj problem **NE MOŽE RIJEŠITI!** Generalno, moramo kao narod imati više tolerancije i razumijevanja prema ljudima koji pokušavaju da riješe neki problem i žele nešto da postignu u životu, svojoj kompaniji, biznisu, nauci,...

Sjetimo se Njegoševе: “Čašu meda još niko ne popi, što je čašom žuči ne zagrči!”. Mislim da je crnogorski sport prije svih doprinio izgradnji ovakvog mentaliteta Crnogoraca! Zar nas vaterpolisti nijesu svojim uspjesima prvi izveli na trgove da slavimo, da se opustimo, da počnemo da navijamo bez ustručavanja i stida. Ja sam navijač “ispod Topole” (na Stadionu Budućnosti – preteče “Varvara”) i sjećam se tih “pozorišnih navijača” (sada ih zovu “šminka”) koji su strecali da ih neko ne vidi da navijaju! Većini je trebalo vaditi zub-kutnjak da bi im se čuo glas! To se već mijenja – ljudi idu ka sebi i svojoj strasti! Ka svojoj individualnosti! Ljudi se sve više oslobađaju sopstvene umišljene veličine i nedodirljivosti! To zapravo danas i traži globalizacija i globalno tržište!

Osvojili smo 9.mjesto! Pa u čemu smo 9-ti na svijetu? U kojoj oblasti, u kojem biznisu? U kojoj nauci? U kojoj administraciji? U kojem novinarstvu? U kojim političkim idejama?

Moramo poštovati to što smo osvojili u Rimu, a posebno vjeru svih da možemo biti ponovo prvi!

A da bismo to bili, moramo sve učiniti da sačuvamo reprezentativni vaterpolo tim. Svi moramo biti uz njih! Ne smiju ostati sami! Svi oni koji su bili sa njima poslije Malage, treba da budu i danas! Sada još više!

Više puta javno opominjem da se ovakvim sistemom finansiranja sporta u Crnoj Gori (oko 3,5 miliona godišnje) naš sport, ne samo vaterpolo, može dovesti u ozbiljnu, ne samo rezultatsku, već i egzistencijalnu krizu! Nemamo sistem! Imamo samo entuzijazam! Zar Univerzijada i Mediteranske igre nisu velika opomena za sve sportske stratege!

Zato bi trebalo da se Ministar sporta izbori, iako znam da je teško, ali uz podršku svih sportskih radnika u Crnoj Gori i moguće, za **30-40 MILIONA ZA SPORT** u budžetu i za **OSLOBADANJE KOMPANIJA OD POREZA** za dio koji ulažu u sport. Ovo zbog crnogorskog sporta, ali i ministrovog ličnog stvaralačkog digniteta koji ima u javnosti! A prije svega zbog ulaganja u novi takmičarski, odnosno tržišni mentalitet našeg naroda koji traži EU i globalno tržište!